

netop den Ordning, som vi have vedtaget i § 1. Saa kom Østerrig-Ungarn endelig i 1879 med akkurat den samme Regel. Hvis vi da nu ogsaa vedtage den her, saa staa vi ingenkunde som en Singularitet, men saa er det kun et Bevis for, at ogsaa her har den Strømning gjort sig gældende, som stærkere og stærkere breder sig gennem Europa, og som er et Udtryk for Erkendelsen af, at det er ønskeligt saa vidt muligt at give fremmed Kapital Udgang for derigennem at bringe Landets egen Skibsfart paa Fode, dog inden for den Grænse, hvorefter den indenlandske Del har Overvægten, og hele Forretningen drives i Landets og Borgernes Interesser. Naar Forholdet nu er det, som jeg har til- ladt mig at fremhæve, at Betingelsen for Skibes Ret til at sejle under et Lands Flag ere saa forskellige med Hensyn til Bygning af Skibe, Bemanding og Ejendomsret, i de enkelte Lande, spørger jeg: hvorledes er Folkerettens Stilling? Ja, Folkeretten kan saa ikke sige andet, end at Spørgsmaalet om, hvilke Betingelserne ere for, at et Skib kan sejle under et Lands Flag, afgøres efter Landets Lovgivning. Naar det fuldbyrder Betingelserne, og det er legitimeret ved det af Lovgivningen krævede Certifikat eller anden Legitimation udstedt af vedkommende Lands kompetente Myndighed, er det for saa vidt dermed afgjort, at det Skib fuldbyrder Betingelserne for at anerkendes som vedkommende Nations Skib. Det er noget, man vil finde udtalt i en Mangfoldighed af Handels- og Skibstraktater, og det ikke blot i Lande, der selv have fremmed Kapital i Skibe, nej, ogsaa i England og Nordamerika. Jeg har forvisset mig i Samlingen af Traktater paa Bibliotekerne om, at ogsaa England og Nordamerika affatte deres Skibsfartstraktater saaledes, at de deri udtrykkelig optage den nævnte Bestemmelse, hvor der er Spørgsmaal om, hvilke Skibe der skulle anses som f. Eks. belgiske og græske Skibe. Derfor siger jeg, at inden for den historisk givne Ramme, som vi paa ingen Maade have over- stredet, staa vi fuldstændig inden for Folke- retten. Nu kan man mulig gøre den Ind- vending, som jeg forudser, at at bemeldte Regel gælder i fredeligt Samkvem, men hvad gælder, naar der opkommer Krig? Dertil vil jeg sige, at for det første tror jeg egent- lig ikke, at naar et Land, har afluttet en

Traktat, og derefter kommer i Krig, skulde dets Forpligtelsesforhold over for en anden Stat dermed saaledes forandres, at det nu skulde kunne sige: det Skib, vi i Fredens Dage have anerkendt som tilhørende en be- stemt Nation, ville vi ikke længere anerkende som saadant. Dertil kommer, at der ikke er nogen som helst Nødvendighed for at opstille ny Regler for Krigstilfælde. Jeg tror nem- lig, at den Ramme, vi have fastholdt, at indenlandsk Kapital skal være overvejende, er lige saa vel betryggende fra et folkeretligt Synspunkt som for Statens egen Økonomi; thi det er givet, at hvis den herskende Kapital, om jeg maa bruge det Udtryk, f. Eks. er neutral, og kun en underordnet Part ejes af en krigsførende Magts Undersaatter, vil Bedriften blive ledet paa en saadan Maade, at den neutrale Styrelse selvsjælgelig sørger for, at de neutrale Interesser, som falde sammen med deres egne, varetages, og at Skibet ikke indlader sig paa noget Foreta- gende, som kan være kompromitterende for dem, ligesom man omvendt, hvis det er en krigsførende Magts Undersaatter, der ere de største Parthavere, og som derfor have Mag- ten, udsætter sig for det modsatte. Og jeg tror, at Folkeretten ogsaa har erkendt dette ved Sætningen om Skibet og Flagets Enhed; thi de kunde maaste spørge mig: hvorledes gaar det de mindre Parter, der ejes af krigsførende Magters Undersaatter, blive de ikke kondemnerede? Dertil vil jeg sige: Nej, jeg tror, det er en Sætning, der i den fransk-tyske Krig er erkendt, at Skibet betragtes som en Enhed, og at det altsaa kommer an paa, om den overvejende Del er neutral eller fjendelig Ejendom, saaledes at hvis den overvejende Del er fjendelig, bliver hele Skibet kondemneret, men hvis den over- vejende Del er neutral, finder der ingen Kondemnering Sted. Denne Sætning blev særlig anerkendt med Hensyn til et prøjskisk Skib, hvori Englændere havde Hypotek. Dernæst vil jeg gøre gældende, at hvis man vil sige, at de almindelige Regler i Trakta- terne ikke gælde i Krigstilfælde, maatte man have en anden Regel for disse, og hvilken er da denne anden Regel? Men ikke hos nogen Forfatter har jeg fundet en selvstændig Frem- sættelse og Besvarelse af det Spørgsmaal. Man henholder sig tværtimod til, hvad der er Regel i Fredstid; og heller ikke i nogen